

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Catan Liliana, Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul, Gherțescu Ion, în numele inculpatului, Marga Valerii, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Marga Valerii Victor, născut la 29 iunie 1986, originar și domiciliat mun. Chișinău, str. Plaiului 98

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 06.08.2014-05.09.2014
2. *instanța de apel:* 21.11.2014-17.12.2014
3. *instanța de recurs:* 09.04.2015 - 13.05.2015

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 05 septembrie 2014, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Marga V.V. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Marga V.V. la 18 iulie 2014, în jurul orei 23.30, aflându-se pe str. Trandafirilor 31/1, mun. Chișinău, cu scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, a sustras în mod deschis de la cet. Iliășenco Ecaterina Mihai o geantă de culoare albă în valoare de 250 lei, în care se aflau produse cosmetice în valoare de 300 lei, un portmoneu în valoare de 200 lei, acte personale, mijloace bănești în sumă de 45 lei, apoi cu cele sustrate a părăsit locul comiterii faptei, prin ce a cauzat părții vătămate o daună materială în proporții considerabile, în valoare de 795 lei.

Acțiunile lui Marga V.V. au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal – *jaful*, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Gherțescu I., în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie recalificate acțiunile inculpatului din art. 187 alin. (2) lit. e), f) în art. 187 alin. (1) Cod

penal, cu ulterioara încetare a procesului penal, în legătură cu împăcarea părților, invocând lipsa probelor ce ar confirma aplicarea violenței, precum și proporțiile prejudiciului cauzat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2014, a fost respins, ca nefondat apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, analizând probele administrate în cursul de urmărire penală a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului, încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 187 alin. (2), lit. e) și f) Cod penal - jaf, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Avocatul Gherțescu I. a contestat legalitatea sentinței, invocând faptul că, acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate în baza art. 187 alin. (1) Cod penal motivând prin faptul că, careva probe privind aplicarea violenței, precum și referitor la proporțiile prejudiciului nu au fost administrate în cadrul urmăririi penale, partea vătămată solicitând încetarea urmăririi penale pe motivul împăcării părților.

Conform pct. 4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28.06.2004 „cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, ca sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, prevăzută de art. 187 Cod penal (jaf), se consideră fapta ce se derulează în prezența proprietarului sau altui posesor, ori în prezența unor persoane străine, vinovatul fiind conștient ca persoanele prezente înțeleg caracterul ilegal al acțiunilor lui, indiferent de faptul că ele au întreprins ori nu careva măsuri de curmare a acestor acțiuni.

Violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea victimei este considerată cauzarea unei vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății precum și aplicarea intenționată a loviturilor sau altor acțiuni violente care au cauzat numai dureri fizice.

Pentru calificarea acțiunilor nu contează când a fost aplicată violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei ori amenințarea cu o astfel de violență - pînă la deposedarea de bunuri, concomitent cu aceasta sau nemijlocit după deposedare (dar pînă la consumarea sustragerii). Este important, ca în toate acestea cazuri violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei ori amenințarea aplicării acesteia să aibă destinația de facilitare a săvârșirii sustragerii sau de reținere la făptuitor a celor sustrase.

Conform art. 126 alin. (2) Cod penal, Caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luîndu-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege - gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Instanța de apel a reținut că, partea vătămată în cadrul urmăririi penale a declarat că, i-a fost cauzat un prejudiciu material considerabil în sumă de 795 lei (f.d. 15).

Prin cererea semnată la data de 03.09.2014 de către Iliășenco M., reprezentantul Iliășenco E. instanța de apel a statuat că, ultima este de acord cu suma indicată în rechizitoriu, cu inculpatul a încheiat tranzacție, la moment pretenții față de el nu are (f.d. 95).

În acest context, instanța de apel a reținut că, inculpatul a săvârșit infracțiunea de jaf, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătatea persoanei, exprimată prin bruscarea părții vătămate Iliășenco E., iar ca urmare a sustragerii bunurilor, părții vătămate i-a fost cauzată o daună considerabilă.

Deși la materialele cauzei penale a fost anexată cererea semnată de către reprezentantul părții vătămate, prin care se menționează că, careva pretenții materiale față de inculpat nu are și că a încheiat o tranzacție de împăcare cu acesta, totuși în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond, reprezentantul legal al părții vătămate a solicitat să fie întoarse bunurile sustrase, echivalentul bunurilor sustrase, iar ca urmare a faptului că, inculpatul și-a recunoscut vina, a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde.

Prin urmare, instanța de apel nu a determinat nici un temei pentru a recalifica acțiunile inculpatului Marga Valerii în baza art. 187 alin. (1) Cod penal.

Potrivit art. 109 alin. (1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II—VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală.

Pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2), lit. e) și f) Cod penal legea penală prevede pedeapsa penală sub formă de închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale.

În conformitate cu art. 16 Cod penal, infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2), lit. e) și f) Cod penal se califică ca infracțiune gravă.

În acest context, instanța de apel a notat că, în speță, nu sunt aplicabile prevederile art. 109 Cod penal, ținând cont de faptul că, infracțiunea imputată inculpatului se califică ca o infracțiune gravă, iar înlăturarea răspunderii penale ca urmare a încheierii unei tranzacții de împăcare survine pentru săvârșirea infracțiunilor ușoare sau mai puțin grave.

Astfel, instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2), lit. e) și f) Cod penal.

5. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs de către avocatul Gherțescu I., în numele inculpatului, în care se solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând argumente identice cu cele invocate în apel, precum și nulitatea procesului-verbal de audiere a părții vătămate.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul depune referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece termenul de 30 de zile pentru depunerea recursului a fost depășit.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Deși în referința înaintată de procuror se susține tardivitatea recursului declarat de către apărătorul inculpatului, Colegiul analizând materialele cauzei, constată următoarele: decizia instanței de apel a fost pronunțată la 16.01.2015, iar cererea de recurs a fost înaintată la 16.02.2015, fapt confirmat prin data de pe amprenta ștampilei aplicate pe plic (f.d.176). Astfel, Colegiul conchide că termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar, nu a fost depășit, ca urmare recursul declarat se consideră ca fiind depus în termen.

Analizând conținutul recursului declarat, Colegiul constată că argumentul principal invocat de către recurent este dezacordul cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Efectuând o retrospectivă cronologică a acțiunilor părții apărării, pe parcursul examinării procesului penal în cauză, Colegiul stabilește următoarele:

Conform actului de învinuire inculpatul a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, *jaful*, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Potrivit procesului-verbal din 03 septembrie 2014 (f.d. 100), în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, inculpatul și apărătorul acestuia, au solicitat anexarea la materialele cauzei a cererii, prin care inculpatul a declarat că recunoaște în totalitate fapta imputată în rechizitoriu și solicită judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 92). La întrebarea instanței, inculpatul a menționat că: *„cererea am scris-o eu personal, avocatul mi-a explicat condițiile care sunt în baza art. 364¹ CPP, recunosc fapta comisă integral, recunosc toate probele din dosar”* (f.d. 100). Ca urmare, instanța de fond a admis demersul declarat, dispunând examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală (f.d. 100). În consecință, inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Nefiind de acord cu sentința adoptată, apărătorul inculpatului a înaintat apel, invocând dezacordul cu examinarea cauzei în procedura simplificată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, solicitând recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, cu ulterioara încetare a procesului penal, în legătură cu împăcarea părților.

În cadrul examinării cauzei în instanța de apel, inculpatul și apărătorul acestuia au înaintat cerere privind renunțarea la examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală (f.d.131). Examinând cererea înaintată, instanța de apel prin încheiere a dispus respingerea acesteia, ca fiind neîntemeiată.

În rezultatul examinării apelului declarat, instanța de apel l-a respins cu menținerea sentinței instanței de fond.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, apărătorul inculpatului a înaintat recurs ordinar, invocând aceleași argumente ca și în cererea de apel.

Examinând circumstanțele redade, prin prisma motivelor invocate cât în apel, atât și în recurs, Colegiul consideră necesar de reiterat prevederile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”, și anume:

Procedura simplificată a judecării cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală reprezintă de fapt o procedură abreviată ce are la bază o pledoarie de vinovăție și poate fi aplicată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1) cererea inculpatului să intervină pînă la începerea cercetării judecătorești în prima instanță;

2) cererea inculpatului trebuie să conțină mențiune privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei/faptelor incriminate în legătură cu care a fost diferit justiției și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe;

3) probele administrate în faza de urmărire penală să fie suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Conform art.364¹ alin.(1) Cod de procedură penală, inculpatul poate solicita judecarea cauzei conform procedurii simplificate printr-un înscris autentic.

Avînd în vedere și conținutul declarației, reiese că aceasta trebuie să fie expresă și neechivocă.

Înscrisul autentic al inculpatului va cuprinde atât recunoașterea faptei/faptelor descrise în rechizitoriu, cât și solicitarea ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Caracterul neechivoc al recunoașterii impune ca înscrisul să cuprindă o manifestare de voință suficient de clară, prin referire la faptele reținute prin rechizitoriul, solicitarea ca judecata să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precizarea cunoașterii și însușirii acestor probe, precum și renunțarea la administrarea altor probe.

Aceste condiții trebuie întrunite cumulativ, ținînd seama că declarația inculpatului nu este un act formal, ci și unul substanțial, de fond.

Potrivit art.364¹ Cod de procedură penală, judecata se face în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar dacă inculpatul recunoaște faptele așa cum sunt menționate în rechizitoriu.

Inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptei/faptelor așa cum a/au fost reținute în rechizitoriu. În cazul cînd inculpatul contestă încadrarea juridică a faptei, nu pot fi aplicate dispozițiile art.364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de judecată verifică dacă declarația care este cuprinsă într-un înscris autentic întrunește condițiile cerute, este făcută în cunoștință de cauză și însoțită de solicitarea de judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Din momentul pronunțării încheierii, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate. Dacă, eventual, inculpatul ori apărătorul lui, după adoptarea încheierii privind admiterea cererii de judecare în ordinea art.364¹ Cod de procedură penală, în timpul audierii ori după aceasta, renunță la procedura simplificată, instanța, prin încheiere protocolară, va indica că renunțarea nu poate fi admisă.

Împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art.364¹ alin.(1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Astfel, Colegiul constată că, prima instanță realizând o justă interpretare și aplicare a reglementărilor incidente la caz, a admis cererea de judecare a cauzei în baza art.364¹ Cod de procedură penală, care este expresă și univocă, conținând cumulativ toate condițiile obligatorii pentru depunerea acesteia: momentul intervenirii cu cererea în cauză, recunoașterea totală și necondiționată a faptei incriminate potrivit rechizitoriului, prezența suficientă a probelor administrate la dosar.

Ca urmare a acceptării cererii în cauză, instanța de fond în mod just a purces la judecarea cauzei în procedura simplificată, constatând vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate potrivit rechizitoriului, adică infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal.

Analizând acțiunile instanței de apel, la examinarea cauzei, Colegiul atestă corectitudinea respingerii de către Curtea de Apel a cererii de renunțare la procedura simplificată, cu argumentarea desfășurată a concluziilor sale în încheierea adoptată.

Aici, Colegiul evidențiază că din momentul pronunțării încheierii, privind admiterea cererii de judecare a cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate, cu judecarea cauzei conform procedurii generale.

De asemenea, Colegiul atestă corectitudinea reținerii de către instanța de apel a circumstanțelor de fapt și de drept stabilite de instanța de fond, just concluzionând că, inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată și prevăzută anume de art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, fiind în imposibilitatea reținerii unei alte situații de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

La acest capitol instanța de recurs reține că, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin.(1) și

(4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță, cerință îndeplinită de către instanța de apel.

În acest context, Colegiul consideră justă concluzia instanței de apel precum că, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate în cadrul urmăririi penale, specificate în rechizitoriu, care au fost verificate în cadrul instanței de apel și anume: declarațiile inculpatului (f.d.102), părții vătămate (f.d.15), martorilor Iorgu O.A. (f.d.16-17), Buruiană N. (f.d.18-19), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 19.02.2014 (f.d.7-11), ordonanța din 28.07.2014 (f.d. 23), procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 19.08.2014 (f.d. 24-25).

Astfel, în opinia Colegiului, instanța de apel reiterând în decizia sa pct. 4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28.06.2004 „cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, precum și efectuând o analiză a violenței nepericuloase, caracterului considerabil al prejudiciului cauzat, categoriei infracțiunii ce prevăd posibilitatea aplicării procedurii de împăcare, întemeiat nu a determinat nici un temei pentru a recalifica acțiunile inculpatului din art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal în art. 187 alin. (1) Cod penal, cu ulterioara împăcare a părților, urmată de încetarea procesului penal în cauză.

În consecință, Colegiul constată că, în principiu, inculpatul prin apelul și recursul declarat, solicită renunțarea asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate, fapt ce întemeiat nu a fost admis de către instanța de apel.

Referitor la argumentul privind nulitatea procesului-verbal de audiere a părții vătămate din cadrul urmăririi penale, din motivul lipsei semnăturii reprezentantului legal al părții vătămate, Colegiul remarcă faptul că acest argument a fost invocat de către apărătorul inculpatului în cadrul examinării cauzei în instanța de apel și instanța de recurs.

Colegiul penal menționează, că ilegalitatea acțiunilor organelor de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Raportînd norma dată la cauza supusă examinării Colegiul atestă că, din materialele cauzei nu rezultă că apărătorul inculpatului ar fi avut careva obiecții asupra acțiunilor organului de urmărire penală la etapa respectivă. Invocarea nulității actului procedural la etapa examinării apelului și recursului, contravine prevederilor art. 251 Cod de procedură penală.

Elocvent în acest sens este și jurisprudența CEDO, prin care s-a stabilit că probele obținute într-un mod ilegal nu constituie în sine o încălcare a dreptului inculpatului la un proces echitabil. Astfel, Curtea în cazul Schenk c. Elveției (12 iulie 1988), a precizat că utilizarea unei înregistrări ce poartă semnele ilegalității, din motiv că nu a fost ordonată de către judecătorul de instrucție, nu este o încălcare a unui proces echitabil,

deoarece apărarea a avut posibilitatea de a contesta autenticitatea înregistrărilor în termenii și modul stabilit prin lege.

Mai mult ca atât, Colegiul remarcă faptul că argumentele invocate în recurs sunt identice cu cele invocate în apel, acestea formînd obiect de discuție în instanța de apel, asupra cărora Curtea de Apel s-a expus argumentat în decizia sa.

Analizînd conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că recurentul în calitate de temei pentru recurs a indicat art. 427 alin. (1) pct. 6) și 16) Cod de procedură penală.

La acest capitol Colegiul specifică faptul că, în cererea de recurs trebuie să fie indicate conținutul și motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată, condiții stipulate de pct. 5) al art. 430 Cod de procedură penală.

În acest aspect, Colegiul atestă faptul că deși apărătorul a menționat ca temei pentru recurs pct. 6) și 16) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă textul recursului nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiurilor stipulate.

Astfel, Colegiul atenționează că art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Așa dar, acest punct conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, însă apărătorul inculpatului nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii de recurs înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inacceptabil.

Cu referire la pct. 16) al aceluiași articol, Colegiul evidențiază că norma dată prevede că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Însă apărătorul inculpatului nu a menționat care anume normă de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine la vre-o hotărîre adoptată anterior și care-i anume hotărîrea prin care a fost interpretată această normă.

În consecință, Colegiul statuează că recurentul reducându-se doar la o simplă menționare a normei de drept, nu a indicat care temei prevăzut de punctul în cauză a fost încălcat, nu a reflectat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărârii.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrii contestate, ca urmare impunîndu-se

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către apărătorul inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul, Gherțescu Ion, în numele inculpatului, Marga Valerii, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Marga Valerii Victor**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la data de 03 iunie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Catan Liliana

Guzun Ion